

любовъ къмъ родния край поробенъ.
И годеницата заби
камбаната. Кубето, горе,
отъ ударъ, сякашъ, се разби.
— Предайте се, или ще сринемъ
скривалището ви, а васъ
ще хвърлимъ въвъ водитѣ сини! —
извика нѣкой, скритъ задъ храстъ.
И като буря ненадѣйно
въ нощта зловещо зарева
орждие: и пламъкъ грѣйна,
и свѣтна сводътъ въ синева.

И, изведнажъ, съсъ шумъ стенитъ
се срутиха: камъни, греди
се строполиха съсъ борцитѣ
въвъ Черноморскитѣ води...
Голѣма каменна грамада
покрай брѣга и днесъ лежи, —
вълни се удрятъ въ нея, падатъ
като отронени сълзи.
Рибари съсъ тѣга разправятъ,
че тукъ, при тѣзи съсипни,
когато тиха нощъ настава —
камбана чуватъ да звѣни.

Ненчо Савовъ

РОДЕНЪ КРАЙ.

Запѣй ли пролѣтъ надъ гората
и бистъръ свода засияй,
азъ чувствамъ радостъ въвъ душата,
любовъ къмъ родния си край.

Къмъ злачни склонове, баири,
на горда Стара-планина,
където всѣки ридъ оглася
звънътъ на плѣпнали стада.

Кждето изворитѣ бликатъ,
шумятъ потоцитѣ безспиръ,
а волни птици чуруликатъ
подъ слънчевата ведра ширъ.

И пѣсень чиста, възродена,
надъ росни ниви и поля
трепти въвъ пролѣтната утринъ
да буди малкитѣ села.

Азъ знамъ, че нѣма кжтъ по-хубавъ,
по-милъ отъ моя роденъ край,
надъ който слънцето огромно
отъ свода пламнало сияй.

Ник. Розалиевъ